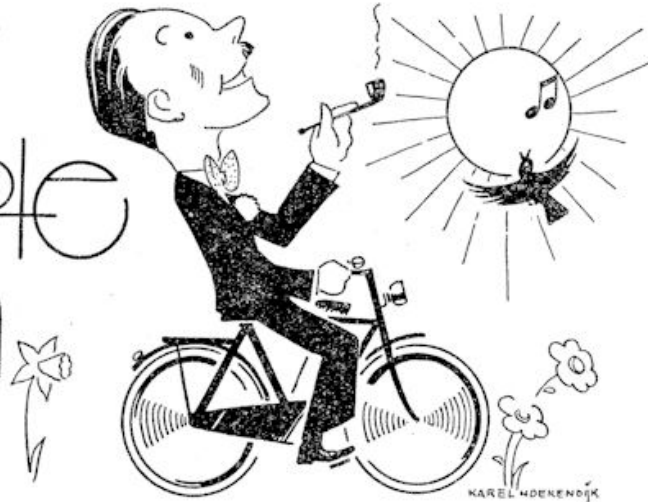

de eerste Zon

DOOR D. V. D. STOEP

Gisteren ben ik op mijn beslijkt karretje gekropen om, zij het dan ook in het midden van de stad, het feest van de eerste zonnige lentedag mee te maken. Ik kwam bij een stuk asphalt, dat bezig was te smelten van de zon. Zo-
waar, ik lieg niet.

Het zal wel een slecht stuk asphalt geweest zijn, een mislukt procédé of zo iets, maar het feit ligt ertoe dat het bezig was te smelten. Van de zon. Ik ben van de fiets afgesprongen en heb in de weke massa diep geplant de hak van mijn schoen.

Zo'n klein kereltje in een matrozenpakje, wandelende onder de zeer veilige hoede van een lange magere kinderjuffrouw met een lang gezicht en een lorgnet met een kettinkje, wilde me nadoen met zijn mollige pootje, maar de nurse zei, dat Jantje dat niet mocht en dat die mijnheer met die fiets stout was om zo maar een gat in het asphalt te trappen.

Natuurlijk had de nurse gelijk. Het gaf geen pas en Jantje zal een voorbeeldige jongen worden. Overigens was ik bang voor de lorgnet van de juffrouw. Ik weet zeker, dat er druppeltjes zweet op haar voorhoofd stonden. Van Jantje natuurlijk, die zo druk was, maar ook van de zon.

En zo'n ding glijdt zo gauw van je neus als je zweet. Gelukkig maar, dat er een kettinkje aan zat. Verder heb ik er niet over nagedacht. Voortgaande ontdekte ik een fiets met een leuke band. Jeremias liep er naast en die ken ik. Jeremias, dat is een spoorweg-overwegwachter.

— Jeremias, vroeg ik hem ernstig, hoe is het, dat dat lek in die band is gekomen?

— Ik weet het niet, zei de man, ik had hem een uurtje buiten laten staan voor 't Diaconessen-huis en toen ik er uit kwam was hij leeg.

— Jeremias, zo ging ik nog ernstiger voort, was de band hard opgepompt?

— Ja, zei de man, hard.

— Jeremias, zo vroeg ik verder met verheffing van stem, stond de fiets in 't zonnetje?

— Ik geloof het wel, antwoordde de overwegwachter.

— Jeremias, zei ik plechtig, 't is van de zon, dat dat lek gekomen is in je band. Begrijp je wat dat betekent?

— Die vervloekte zon, zei hij. Daarbij spooft hij zijn bruine pruim op de groene grassprietjes. Ik liet hem gaan en hij slenterde verder naast zijn kar met een knorrig gezicht, de grove on dankbaarheid. Moest hij niet opspringen van dankbaarheid, dat de zon hem de eer had aangedaan, na haar volkomen overwinning op de winter, op zijn fiets haar kracht te demonstreren, zoals op het stuk asphalt, dat smolt en op het gezicht van de juffrouw, dat zweette.

Ik ben hard naar huis gefietst om mijn bedjes met tulpen te gaan begieten en met een zekere wellust heb ik de tuinslang aangeschroefd.

Als een koning schreed ik temidden van mijn huisgenoten, die ik allen bij elkaar had getrommeld, met de sproeiende slang in de

hand, door de tuin.

Het was een feest.

Mijn buurman keek mij over de schutting nadenkelijk aan. Wij kennen elkaar goed en hij zei, dat ik gek was.

Met zulke mensen is niet te praten. Als een ongewenst element in de vreugdige sfeer, die er in mijn tuintje heerste, heb ik met een welgemikte straal zijn pessimistisch gezicht uit mijn gezichtskring weggevaagd. Zo'n man is in staat om te gaan graven of er nog hal in de grond zit.

Mijn huisgenoten zijn weer een iegelijk aan zijn eigen werk gegaan, zoals het publiek na een ongeval op straat.

De aarde was zwart van het gieten. Mijn tulpen waren groen. In mijn vruchtbomen zwollen knoppen. Ik ging een paadje aanharken. Ik was een gelukkig mens.

Toen ik vanmorgen opstond en uitzag uit het raam, staarde ik verduwaasd tegen een grauwe lucht.

Op straat heb ik mijn wollen handschoenen aangetrokken.

Vanmiddag viel er natte sneeuw. Wij hebben de kachel maar eens lekker opgestookt. Mijn neefje kwam op visite. Hij had een nieuw versje geleerd: 't Is lente, lente, het feestgeschal van lente, lente klinkt overal.

— Vindt u het mooi, oom? vroeg hij trouwhartig.

— Ja, ik vind het mooi, heb ik gezegd, maar 't is een barre leugen. En ik heb hem een kop chocolade gegeven, want Ranja is zo koud in zijn buikje.

